

Kultur / Bøger

Spritvåd pastiche

H. C. Andersen fotograferet af Thora Hallager i 1869.

KRITIK / 21.12.20

Harald Voetmann fortolker Danmarks største eventyrfortæller og den største nationale krise i Danmark siden krigen (2. Slesvigske Krig/Besættelsen 1940-1945).

Lasse Skjold Bertelsen

Covid-19 i det herrens år 2020 har afstedkommet en række kulturelle tiltag og produktioner, såsom fællessang på tv, lomme filosofi, statskritik og meditationer over det skrøbelige og altings forbundethed. Lige her før

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbydere og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

☐

Statistik

☐

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

Mere om vores privatlivspolitik

ungere bøger her en næsten lystbetonet og ikke mindst legesyg skrivepraksis og tilgang – især ved de kapriciøse stavemåder, der ligner Andersens egen ortografi på *speed*. Men også ved kapitlernes cirklen i andersenske tankerækker og gajolfilosofi, der på samme måde får et ekstra tryk 16.

Allerede ved fodrejsens begyndelse indledes der med, at den højre fod træder over dørtrinnet i Nyhavn, for så at fordre at den venstre fod føres frem for at sikre »den Art Fremdrift, som alene høre Meneskene og visse Abekatte til.« Dette spring fra den banale observation, der med det samme knopskyder abstraktioner, er sigende for både bogens humor og kritik. Observationen konkluderer nogle linjer senere temmelig monumentalt, at der er findes to gående rejsekammerater: H.C. Andersen og jordkloden.

Dette er en patos, der ved sit særpræg og sin anakronistiske stil næsten spejler nedlukningens og samtidens tørst efter at reflektere og lytte til andres højtragende refleksioner. En uslukkelig tørst og en umættelig sult, der synes at være forårsaget af et krydsfelt af faktorer lige fra isolation og kommunikationsteknologi til tidens politiske kriser og aktivistiske emner som klima, racisme, #metoo og ikke mindst fascistiske tendenser og skyggebilleder.

Det er dog alligevel, som om den skarpe pen og den spidse saks med hver deres billeder og kollager hele tiden ønsker at punktere den stramt udspilede ballon, som når H.C. Andersen på Kgs. Nytorv konverserer med to statuer:

»Paa hver sin Side af Teatrets Indgang sade Baron Holberg og Adan Oehlenschläger, som de havde for vane. Omkring Oehlenschläger var der dog just nu bygget en Art Kasse af afskjærmende Spaanplader, da for Tiden

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbydere og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

☐

Statistik

☐

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

Mere om vores privatlivspolitik

WHIKIE CHET HØJGER DANSKE (CHET ARE DE på én gang) befinder H.C. Andersen sig pludselig i vores nutid.

Bogen gør ikke eksplicit nar ad andre af Voetmanns samtidige kolleger, der har dristet sig til at fortolke samtiden i *lockdown*, men denne karantænedagbog fremstår som noget ganske andet end den Covid19-inspirerede lejlighedsdigtning, som man har kunne læse på blogs og i aviser i løbet af året, for den tager ikke sig selv alvorligt som andet et gedigent stykke litteratur. Og hvordan overhovedet sige noget om samtiden, når man selv er indklistret i den som et søle som sukret honning og tidens emner som en svøbe. »That es the queston« som det hedder et sted om H.C. Andersens tvivl på sin egen opførsel og gebærden sig.

Det kan egentlig være både en synd og en skam at tage så fortolkende førergreb på den lille bog, som det er tilfældet ovenfor, når den ved sin oprindelige karakter af feuilleton-roman på Facebook først og fremmest bobler over af fortælleglæde til lige dele glæde og ære for læseren. Deadpan, pleonasmer, ordspil og lavkomiske indslag vil for bogens læsere betyde både smil på læben, indlatter, klukken eller skrig af grin. For bogens ærinde synes virkelig at være latterens, og det er derfor ikke så nemt endda at afkode, hvad der ellers skulle ligge af betydning bag dette i sig selv agtværdige formål.

Denne dobbelthed kan muligvis anes på bogens omslag, hvor et papirklip af en mandsperson med kringler og ballerinaer i hænderne netop ikke spejler sig 1:1 men derimod antyder et janushoved. Her ser man ved første øjekast en Carlo Collodi-inspireret langnæset Pinocchio (udgivet syv år efter H.C. Andersens død, så her kan

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbydere og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

☐

Statistik

☐

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

Mere om vores privatlivspolitik

Gyldendal

